

A világ három leggazdagabb emberének vagyona nagyobb, mint a világ negyvennyolc legszegényebb országának együttes nemzeti jövedelme, ami több százmillió ember munkájának eredménye.

Ilyen világban élünk. Nagyjából 2008 esztendővel azután, hogy emberi formában a Földre leszületett, arámi nyelven Joshua, nálunk Jézus néven a Megváltó, aki egyik példabeszédében azt mondta: "A gazdag nehezen jut be a mennyek országába. Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak Isten országába jutni" (Máté, 19, 23-25).

A példabeszédek persze azok nem értik, akiknek szemük van, de nem látnak, fülük van, de nem hallanak, természetesen szimbolikus értelemben.

A mai, egyre anyagiasabb, globalizált hatalmat teremtők világában sokan nem értik az Ő példabeszédeit, de gazdagabbak, mint több tíz és több tucat millió ember. A mi földrészünkön, Európában is igaz a földi javak elképesztő különbsége. Sőt, országunk az elmúlt fél évtizedben már kilenc helyvel csúszott vissza az európai minőségi országskálán.

Hazánkban a legjobban és legrosszabbul élők 10-10%-a közötti különbség a hatszorosára nőtt az elmúlt években, az átlagcsaládok 41%-a (három és félmillió ember) él a létmi-nimum alatt, a gazdaságunk 65%-át kitevő külföldi cégek pedig nyereségüket exportálják, eszük ágában sincs nálunk visszaforgatni a hétköznapi életbe. Minden tizedik fiatal végzett diplomás munkanélküli, más kérdés, hogy nem különböző számítástechnikai, menedzsment és médiadiplomásokra, hanem szakmunkásokra lenne szükség, idén tehát 61 ezerrel több munkanélkülivel kell számolnunk, ami 8%-os arányt jelent, az infláció pedig 6%-ra emelkedett a 3,1%-os Európai Unió-beli átlag mellett. (Mindez OECD-kimutatás!) És emelik a benzin és a gáz árát - a gázét idén még kétszer, összesen majdnem 30%-kal - az áramét is, ami 6 év alatt már 65%-kal megtörtént. Tíz emberből egy jelenti be a tudomására jutott kenőpénzes korrupciót, mert ugyebár annak sincs nemzetbiztonsági kockázata, hogy Veres János pénzügyminiszter volt üzlettársa, Kabai, a rácsok mögül irányít, katonai titkokat eláruló lőszermegsemmisítéssel és laktanyabezárásokkal foglalkozó maffiózós üzleteket. Akkor meg minek fontoskodjon az a szerencsétlen polgár?

Afrikai állapotok között élünk Európa közepén. Sőt, a szív alakú Kárpát-medence legközepébe zsugorított, csonkolt hazánkban.

Hiába történt volna meg a három igenes március 9-iki népszavazás 83%-os győzelme, amely lényegében a rendszerfordulás után tizennyolc évvel megbuktatta az üzletszerű szellemi kéjelgésért súlyosan elítélendő, két megszakítással szinte egyhuzamban tovább uralkodó KISZ-esekből, volt nómenklatúrás kommunista vezetőkől, volt besúgó "liberálisokból" összeállt kormányzást?

Reméljük nem így lesz, csakhogya egyelőre még így van!

Még az ő hatalmuk alatt élünk, minden feltétel nélkül belekényszerülve abba az Európai Unióba, amely mostani formájának kialakulásakor már magában rejtette majdani szétesésének okait.

Ugyanis például az Európai Unió némely mezőgazdaságunkra vonatkozó jogszabálya, életellenes. A jog ismeri az ételszerűségre való hivatkozást, s ily módon nyugodtan kijelenthetjük, hogy a brüsszeli jogvégzett bürokraták az ételszerűségnek tökéletesen ellentmondó törvényeket akarnak - többek között - a magyar gazdálkodókra is ráerőltetni.

A sertés- vagy tehéntartási és tejértékesítési szabályok például pontosan fedték a magyar gazdák életét globalizációs rendelkezésekkel tönkretévő gátlástalan erőszakosságot. S amíg még ezt kormányunk túl is tejesíti, úgy nyugodtan beszélhetünk országunkban emberiség elleni

sorozatos merényletekről. Kiváltképpen azt a tényt is meg kell említeni, hogy száz állampolgárból 93 tart el hetet. Tehát a jobb életminőség aránya a szegények, létminimumon élők és gazdagok között kilencvenhárom a héthez. Mert száz állampolgárból kilencvenháromnak semmi köze sem volt és semmi haszna nem származott annak idején a Princz Gábor vezette Posta Banknál eltűntetett háromszáz milliárdhoz, vagy később a kőművessegédből lett bróker Kulcsár Attila féle huszonhat milliárdhoz, netán a baumagosoknál elsíbolt negyvenmilliárd forinthez. Vagyis százból hét ember adja-veszi a milliókat és milliárdokat, kilencvenhárom pedig csak lesi, mi is történik a gazdasági és politikai kulisszák mögött. Abból a kilencvenháromból pedig harminc már a létminimum alatt él. A rendszerfordulás óta eltelt tizenhét évben ide jutottunk.

Nyár lesz, s a városiak is többet utaznak vidékre, rokonokhoz, barátokhoz, a Balatonra nyaralni. Ha a statisztikai számokat nem is ismerik, de azt csak látják, hogy alig rögögnek sertések a parasztságban, bőgnek tehén az istállóban, vagy a mezőről hazaballagva alkonyatkor, s egyre kevesebb porta udvarán szaladgálnak a szárnyasállatok. És látják lobogni az eladott parasztházak udvarán vagy a tetőre erősítve a svájci, osztrák, német, holland zászlókat, az Őrségtől a Balaton környékén át a kisebb-nagyobb Bükk-hegységi falvakig. És látják a kivágott szőlőket, házhelynek elhordott domboldalakokat is. Viszont unokáik már alig-alig ismerik majd a batul-alma vagy búzák-körtefákat, és nemigen találkoznak tíz-tizenöt év múlva egymás mellett sorjázó falusi házak udvarán káráló tyúkokkal, peckesen sétálgató, kukorékoló kakasokkal vagy árokparton, nagy csoportokban füvet tépkedő, a járókelő felé sziszegő ludakkal, gúnárokkal.

Hiszen már most az őstermelőink száma az egyharmadára, tej- és gabonatermelésünk a felére csökkent az elmúlt tizenhét évben. Mert ugyebár az élelmiszer-feldolgozó ipart oda kellett adnunk a nyugati cégeknek, amelyek a piacot elfoglalva meghatározták a felvásárlási árakat, s így már egyre értelmetlenebbé válik az állattenyésztés, földművelés.

Mi még a pusztulást látjuk, unokáink már a végeredményt: mutogatós falusi turizmus lesz csak és nem falusi élet. Holott az Európai Közös Piacot megeremtő 1957-es római szerződés egyik pontja kötelezően előírta a mezőgazdaság jövedelmezőségének biztosítását. De hol van már az a római szerződés? Vagy csak Kelet-Közép-Európára s ránk ez nem vonatkozik? Amikor Brüsszelben vagy New Yorkban elhatározták hány tehene, sertése lehet a magyar gazdának, mennyi kukoricát és búzát vethet? S persze ezt a hazai önszorgalomból idegen érdekeket szolgáló, s főként pénzt harcoló mezőgazdasági maffia részvételével.

A nyári vidéken nyaralók ebben a nemzetközivé lett világban épp ezért már csak egy pusztuló magyar tájban kóborolhatnak, pedig az "Internacionálét", mely szerint "nemzetközivé lesz a világ", már nemigen énekeljük. Viszont olybá tűnik, egy egészen más muzsikára vagyunk kénytelenek táncolni, s ezért, ha évtized múlva városi nyaralóink rátévednek egy mezei útra vagy szántó dűlőjére, vajon akkor még magyar földön járnak-e majd? Vagy már egy külföldi magántulajdonát sértik óvatlan toronyiránti gyaloglásukkal? Mert lehet, hogy az ország már toronyiránt sem lesz a miénk?

Hiszen a földet - az anyaföldet! - is átjatszszák külföldi nagybirtokosok számára pesti ügyvédek és különböző strómanok segítségével, beleértve az egykori üdülőket, telkekkel, épületekkel együtt. 2011-től pedig a földeket már a külföldiek is nyilvánosan megvásárolhatják, és akkor a mostani értékük tízszeresét érik majd azok a területek.

Pusztítják, elveszik javainkat, nemzeti vagyónunkat, történelmünket, ősi kultúránkat.

Ha elveszed egy nemzet múltját, tiéd a jövője.

Csak a levegő marad, a friss fuvallatok. Bár talán nem ártana egy egészséges, lelket is

megtisztító vihar. Mert az emberi személyiség és az egyre fokozódó globális világ egymásnak feszülő ellentétek, ez az ellentét pedig kiköveteli a fokozódó nemzeti tudattal bíró személyiségeket. Egy nemzetet megalázó eltiprási hajlam ellenkezést szül, az agresszív elnyomás az elnyomott megerősödését kívánja. Amennyire nő a világ globalitása, annyira nő ellenében az önálló nemzeti érzés, és a tömegemberrel szemben az önálló egyéniséggé válás vágya.

A globalizációval szemben feszül az önálló nemzeti jellegzetesség, és az emberi egyéniség.

Vajon így lesz-e, ha majd jó rosszkedvünk tele?

Mert a nyár még nem a miénk. Emlékezzünk csak az immár alig számító álliberális gyülekezet bandájának egykori, magyarságot, kereszténységet sértő jelszávára: "jöjjön el az én országom." Reméljük már csak egy nyáron át táncolhatnak az "ő országukban".

Győrfy László